

[Fuglsang.]

kan man ikke sige, at Sagen har spillet slet saa stor en Rolle i de hidtidige Drøftelser her i Tinget. Dermed vil jeg ikke sige, at jeg formoder, at alle de gode Forsætter er glemt. Det er muligt — og jeg haaber, at det er saadan —, at den hidtidige Stilstand blot betyder, at man arbejder med Sagen.

Efter vor Mening er Spørgsmaalet saa vigtigt, at det bør tages op til Behandling snarest. Det ærede Medlem Hr. Carl Petersen har her i Tinget været inde paa, hvilken Betydning saavel produktionsmæssigt som beskæftigelsesmæssigt Udstykningen har. Det gælder ikke mindst i en Tid, hvor vort Lands Økonomi er saa spændt, at det er nødvendigt at udnytte alle Hjælpekilder til det yderste.

Imidlertid ligger det jo saadan, at hele Udstykningen i de senere Aar praktisk talt er gaaet i Staa. Efter i det første Tiaar efter sidste Verdenskrig at have været 935 aarligt, faldt Tallet allerede i det følgende Tiaar til ca. 500, for som sagt praktisk talt at gaa i Staa under Krigen.

Aarsagerne hertil turde være tilstrækkelig kendt. Byggepriserne steg stærkt, samtidig med at det blev sværere overhovedet at faa de nødvendige Materialer. Med Hensyn til Jorden var det nøjagtig lige saadan. De kunstigt, man kan sige, unormalt høje Konjunkturer gjorde Folk utilbøjelige til at sælge, og den Jord, der kom i Handelen, var meget dyr. Men hertil kommer endnu en Ting. Allerede i 1943 ved Forhandlingerne her i Tinget gjorde det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen opmærksom paa, at der ude fra Sognene stadig væk indløb Klager over, at der foregik Nedlægning og Sammenlægning af tidligere selvstændige Brug. Nu nævner Hr. K. L. Christensen i Tidsskriftet „Samfundets Krav“ nogle Tal paa Grundlag af et 25 Aars Jubilæumsskrift fra Statens Jordlovsudvalg. Det paavises i denne Artikel, at samtidig med at der med Statsstøtte i Aarene fra 1933 paa Øerne udstykkedes over 4 000 Ejendomme, voksede det samlede Antal Ejendomme mindre end 2 000.

Man ser, at samtidig med at der med Statsstøtte oprettes nye Brug, er der forsvundet et Par Tusinde. Typisk nok har Udviklingen været modsat i Jylland. Her er der med Statsstøtte oprettet ca. 8 000 Brug, medens den samlede Tilvækst af Ejendomme var 11 000. Altsaa, paa den gode Jord nedlægger man selvstændige Brug, medens det private Initiativ paa daarlig Jord opretter nye. Denne Udvikling med Nedlæggelse af Ejendomme er selvfølgelig

yderligere befordret under Besættelsen, hvor Flyvepladser og militære Anlæg har bredt sig over Hundreder af danske Ejendomme og deres Jorder. Nu er Besættelsen imidlertid forbi. Her som paa andre Omraader venter man med Rette, at Sagen tages op paa ny. Der er Vanskeligheder, men der maa findes Udveje, saavel til Oprettelse af nye Brug, som til at give de mange alt for smaa Brug saa megen Tillægsjord, at de virkelig er selvstændige Ejendomme.

Nu skulde Sagens Løsning være adskiligt forenklet derved, at det skulde være muligt at faa en ikke ringe Mængde Jord, og dertil god Jord, til sin Raadighed netop nu. Som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch allerede har nævnt, venter man paa Lolland-Falster utaalmodigt paa, hvad der skal ske med de Godser dernede, hvis Ejere har indtaget en alt anden end national Holdning under Besættelsen. Og dette gælder ikke alene Lolland. Ud over Landet ligger der store, vidtstrakte Herregaardsmarker, hvis Ejere ikke netop ræsonnerede, som den gamle hæderlige Herluf Trolle gjorde i sin Tid, da han meget prisværdigt sagde: Hvorfor hedder vi Adelsmænd? hvorfor bærer vi Guld-kæder og ejer Jordegods? mon det ikke er, fordi vi skal forsvare Landet mod Fjenden og ikke holde os tilbage i Farens Stund, naar det gælder? I øvrigt skal jeg være den sidste til at paastaa, at disse Folk i vore Dage viste særlig stor Tilbageholdenhed, da det gjaldt, men ingen kan med Rette sige, at deres Iver gjaldt Danmark og Danmarks Velfærd.

Nu kan disse Jorddrotter maaske indvende, at paa Herluf Trolles Tid havde de endnu ikke flyttet deres Teltpæle til vort lille Land, da boede de for en stor Del endnu der, hvor de endnu i vore Dage ejer vældige Godser, og hvor trods alle højtidelige Talemaader endnu deres Hjerte er, og hvorfra de med Flid har hentet deres politiske Ideer. Som for saa mange andre har den Tid, vi har gennemlevet, ubarmhjertigt revet Sløret væk fra deres Ansigter, saa de staar som det, de er, Folk, som har forraadt deres Land og er uværdige til at besidde dansk Jord.

Ud over disse Godser findes der de store Arealer, som dækkes af Flyvepladserne. Her rejses ganske vist Spørgsmaalet om de tidligere Ejeres Ret. Fra visse Sider mener man, det er rimeligt, at de faar en Fortrinsret til at købe deres tidligere Ejendom tilbage. Paa den anden Side kan man sige, at disse Folk for det første har faaet Erstatning for deres Ejendomme — omend under Tvang og gennem Nationalbanken —, og at flere af dem har sikret sig andre Ejendomme.